

„Ty asi budeš spíš na chodící spirály,“ řekl jsem.

Křečkosaurus zavětral a toužebně pohlédl na dveře. Chtěl ven.

„Ne-e. Neoživil jsem tě jen proto, abych tě sežrala mámina přestárlá kočka,“ prohlásil jsem.

Křečkosaurus neposlouchal. Postavil se na zadní, párkrát hrábl do země jako býk a rozběhl se proti dveřím.

„Počkej, zastav, poraníš si...“

BÁC! Ten mrňous vrazil hlavou do dveří a dveře se rozletěly. Křečkosaurus neměl jenom dinosauří ocas a tesáky, ale i dinosauří sílu!

„Páni. Tak se mi zdá, žes ty dveře rozbil!“ řekl jsem a zíral na úlomek dveří velký jako moje ruka.

Avšak Křečkosaurus najednou znehybněl. V předsíni zasvítily pár zelených očí. To je Hrozinka! Copak ona má zelené oči? To je divné. Vlastně jsem je nikdy neviděl otevřené. Dá se říct, že máma a já poznáme, že je Hrozinka ještě naživu, jen díky tomu, že střídá místa na spaní.

„Dobrá,“ řekl jsem, „hlavně klid.“

Hrozinka prskla.

„Věřím, že nastalou situaci lze řešit diplomatickými...“

Hrozinka skočila.

Křečkosaurus ucouvl a znovu zařval tak, že mi div nezalehlo v uších. Hrozinka ve vzduchu zničehonic změnila směr. Přidušeně mňoukla a zmizela v předsíni jako blesk tělové barvy. Chvilí nato jsem slyšel, jak se na opačné straně domu cosi rozbilo.

